

Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (trečioji kolegija) SPRENDIMAS

2021 m. rugsėjo 9 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Sienų kontrolė, prieglobstis ir imigracija – Prieglobsčio politika – Tarptautinės apsaugos suteikimo ir panaikinimo bendra tvarka – Direktyva 2013/32/ES – 40 straipsnis – Paskesnis prašymas – Nauja informacija arba naujos faktinės aplinkybės – Sąvoka – Aplinkybės, kurios egzistavo dar prieš galutinai užbaigiant ankstesnio tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimo procedūrą – *Res judicata* galios principas – Prašytojo kaltė“

Byloje C-18/20

dėl *Verwaltungsgerichtshof* (Aukščiausiasis administracinis teismas, Austrija) 2019 m. gruodžio 18 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2020 m. sausio 16 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

XY,

dalyvaujant

Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl,

TEISINGUMO TEISMAS (trečioji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkė A. Prechal, teisėjai N. Wahl, F. Biltgen, L. S. Rossi (pranešėja) ir J. Passer,

generalinis advokatas H. Saugmandsgaard Øe,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

- Austrijos vyriausybės, atstovaujamos A. Posch, J. Schmoll ir C. Drexel,
- Čekijos vyriausybės, atstovaujamos M. Smolek, J. Vlácil ir A. Pagáčová,
- Vokietijos vyriausybės, atstovaujamos J. Möller ir R. Kanitz,

* Proceso kalba: vokiečių.

- Prancūzijos vyriausybės, atstovaujamos E. de Moustier ir D. Dubois,
 - Vengrijos vyriausybės, atstovaujamos M. Z. Fehér ir M. M. Tátrai,
 - Nyderlandų vyriausybės, atstovaujamos M. K. Bulterman ir J. Langer,
 - Europos Komisijos, atstovaujamos M. Condou-Durande, H. Leupold ir J. Tomkin,
- susipažinęs su 2021 m. balandžio 15 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,
priima šį

Sprendimą

- 1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2013/32/ES dėl tarptautinės apsaugos suteikimo ir panaikinimo bendros tvarkos (OL L 180, 2013, p. 60) 40 straipsnio išaiškinimo.
- 2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant XY ir *Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl* (Federalinė užsieniečių ir prieglobsčio teisės tarnyba, Austrija, toliau – *Bundesamt*) ginčą dėl pastarosios sprendimo atmesti XY pateiktą tarptautinės apsaugos prašymą.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

Direktyva 2005/85

- 3 2005 m. gruodžio 1 d. Tarybos direktyva 2005/85/EB, nustatanti būtiniausius reikalavimus dėl pabėgėlio statuso suteikimo ir panaikinimo tvarkos valstybėse narėse (OL L 326, 2005, p. 13), nuo 2015 m. liepos 21 d. buvo panaikinta Direktyva 2013/32. Direktyvos 2005/85 34 straipsnio 2 dalyje buvo nustatyta:

„Valstybės narės nacionalinės teisės aktuose gali nustatyti taisykles dėl preliminaraus nagrinėjimo pagal 32 straipsnį. Pagal šias taisykles, *inter alia*, galima:

<...>

- b) paprašyti atitinkamo prašytojo pateikti naujos informacijos per tam tikrą laiką, po kurio jis tokią informaciją gavo;

<...>“

Direktyva 2013/32

4 Direktyvos 2013/32 3, 18 ir 36 konstatuojamosiose dalyse nurodyta:

„(3) 1999 m. spalio 15 ir 16 d. Tamperėje įvykusiame specialiaame Europos Vadovų Tarybos susitikime susitarta imtis kurti bendrą Europos prieglobsčio sistemą, pagrįstą visapusišku ir nuodugniu 1951 m. liepos 28 d. Ženevos konvencijos dėl pabėgėlių statuso su pakeitimais, padarytais 1967 m. sausio 31 d. Niujorko protokolu <...>, taikymu, patvirtinant negražinimo principą ir užtikrinant, kad nė vienas asmuo nebūtų gražinamas persekiojti;

<...>

(18) tiek valstybės narės, tiek tarptautinės apsaugos prašytojai yra suinteresuoti, kad sprendimai dėl tarptautinės apsaugos prašymų būtų priimami kuo skubiau, nedarant poveikio tinkamo ir išsamaus nagrinėjimo atlikimui;

<...>

(36) kai prašytojas pateikia paskesnę prašymą nepateikdamas naujų įrodymų ar argumentų, būtų neproporcinga įpareigoti valstybes nars pradėti naują visapusiško nagrinėjimo procedūrą. Tais atvejais valstybės narės turėtų turėti galimybę atmesti prašymą kaip nepriimtina pagal *res judicata* principą.“

5 Šios direktyvos 5 straipsnyje nustatyta:

„Valstybės narės gali nustatyti arba toliau taikyti palankesnius tarptautinės apsaugos suteikimo ir panaikinimo tvarkos reikalavimus, jeigu tie reikalavimai neprieštarauja šiai direktyvai.“

6 Šios direktyvos 28 straipsnio 1 ir 2 dalyse numatyta:

„1. Kai yra pagrįsta priežastis manyti, kad prašytojas netiesiogiai atsiėmė savo tarptautinės apsaugos prašymą arba jo atsisakė, valstybės narės užtikrina, kad sprendžiančioji institucija priimtą sprendimą nutraukti nagrinėjimą arba, jeigu tinkamai išnagrinėjusi prašymo esmę pagal [2011 m. gruodžio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos] Direktyvos 2011/95/ES [dėl trečiųjų šalių piliečių ar asmenų be pilietybės priskyrimo prie tarptautinės apsaugos gavėjų, vienodo statuso pabėgėliams arba papildomą apsaugą galintiems gauti asmenims ir suteikiamos apsaugos pobūdžio reikalavimų (OL L 337, 2011, p. 9)] 4 straipsnį ji mano, kad prašymas yra nepagrįstas, atmesti prašymą.

Valstybės narės gali daryti prielaidą, kad prašytojas netiesiogiai atsiėmė tarptautinės apsaugos prašymą arba jo atsisakė, visų pirma, kai nustatoma, kad:

a) jis neatsakė į prašymus pateikti informaciją, būtiną jo prašymui pagal [Direktyvos 2011/95] 4 straipsnį, arba neatvyko į asmeninį pokalbį, kaip numatyta šios direktyvos 14–17 straipsniuose, nebent per pagrįstą laiką prašytojas pateikia įrodymus, kad taip atsitiko dėl nuo jo nepriklausančių aplinkybių;

b) jis slapstosi arba išvyko be leidimo iš vietos, kurioje gyveno arba kurioje buvo laikomas, per pagrįstą laiką nesusisiekęs su kompetentinga institucija, arba jis per pagrįstą laiką neįvykdė pareigos apie save pranešti arba kitų pareigų susisiekti, nebent prašytojas pateikia įrodymus, kad taip atsitiko dėl nuo jo nepriklausančių aplinkybių.

Siekdamos įgyvendinti šias nuostatas, valstybės narės gali nustatyti terminus ar gaires.

2. Valstybės narės užtikrina, kad prašytojui, kuris vėl apie save praneša kompetentingai institucijai po to, kai buvo priimtas sprendimas nutraukti nagrinėjimą, kaip nurodyta šio straipsnio 1 dalyje, būtų suteikta teisė prašyti, kad jo byla būtų atnaujinta, arba pateikti naują prašymą, kuriam netaikoma 40 ir 41 straipsniuose nurodyta tvarka.

Valstybės narės gali numatyti bent devynių mėnesių terminą, po kurio prašytojo byla nebegalėtų būti atnaujinta arba naujas prašymas galėtų būti laikomas paskesniu prašymu, kuriam taikoma 40 ir 41 straipsniuose nurodyta tvarka. Valstybės narės gali nustatyti, kad prašytojo byla gali būti atnaujinta tik vieną kartą.

Valstybės narės užtikrina, kad toks asmuo nebūtų išsiųstas nesilaikant negrąžinimo principo.

Valstybės narės gali leisti sprendžiančiajai institucijai atnaujinti nagrinėjimą nuo to etapo, kuriame jis buvo nutrauktas.“

7 Tos pačios direktyvos 33 straipsnio 2 dalyje nustatyta:

„Valstybės narės gali laikyti tarptautinės apsaugos prašymą nepriimtinu, tik jeigu:

<...>

d) prašymas yra paskesnis prašymas, kai neatsirado naujos informacijos arba duomenų [naujų faktinių aplinkybių], susijusių su nagrinėjimu, [siekiant nustatyti,] ar prašytojas priskirtinas prie tarptautinės apsaugos gavėjų pagal [Direktyvą 2011/95], arba prašytojas jų nepateikė; arba

<...>“

8 Direktyvos 2013/32 40 straipsnio „Paskesnis prašymas“ 1–5 dalyse numatyta:

„1. Kai asmuo, kuris paprašė tarptautinės apsaugos valstybėje narėje, pateikia papildomų nusiskundimų arba paskesnę prašymą toje pačioje valstybėje narėje, ta valstybė narė nagrinėja šiuos papildomus nusiskundimus arba su paskesniu prašymu susijusią informaciją, nagrinėdama ankstesnę prašymą ir nagrinėdama sprendimą, kuris apskūstas teismine arba administracine [tvarka], tiek, kiek toks nagrinėjimas leidžia kompetentingoms institucijoms atsižvelgti į visą informaciją, kuria pagrįsti papildomi nusiskundimai arba paskesnis prašymas, ir ją svarstyti.

2. Siekiant priimti sprendimą dėl tarptautinės apsaugos prašymo priimtumo pagal 33 straipsnio 2 dalies d punktą, paskesnis tarptautinės apsaugos prašymas visų pirma turi būti preliminariai išnagrinėjamas, siekiant nustatyti, ar dėl šio prašymo atsirado arba prašytojas pateikė naujos informacijos arba duomenų, susijusių su nagrinėjimu dėl prašytojo priskyrimo prie tarptautinės apsaugos gavėjų pagal Direktyvą [2011/95].

3. Jeigu po 2 dalyje nurodyto preliminarų nagrinėjimo padaroma išvada, kad atsirado naujos informacijos arba duomenų [naujų faktinių aplinkybių] arba juos [jas] pateikė prašytojas ir dėl to

labai padidėja tikimybė, kad prašytojas gali būti priskirtas prie tarptautinės apsaugos gavėjų pagal [Direktyvą 2011/95], prašymas toliau nagrinėjamas pagal II skyrių. Valstybės narės taip pat gali numatyti kitas priežastis, dėl kurių paskesnis prašymas nagrinėjamas toliau.

4. Valstybės narės gali numatyti, kad prašymas bus toliau nagrinėjamas, tik jeigu atitinkamas prašytojas ankstesnės procedūros metu ne dėl savo kaltės negalėjo pareikšti [nurodyti] šio straipsnio 2 ir 3 dalyse nurodytų aplinkybių, visų pirma pasinaudodamas savo teise į veiksmingą teisių gynimo priemonę pagal 46 straipsnį.

5. Kai paskesnis prašymas pagal šį straipsnį toliau nenagrinėjamas, jis pagal 33 straipsnio 2 dalies d punktą laikomas nepriimtiniu.“

9 Direktyvos 2013/32 42 straipsnio 2 dalyje nurodyta:

„Valstybės narės nacionalinės teisės aktuose gali nustatyti taisykles dėl preliminaraus nagrinėjimo pagal 40 straipsnį. Pagal tas taisykles, *inter alia*, galima:

- a) įpareigoti atitinkamą prašytoją nurodyti faktus [faktines aplinkybes] ir pagrįsti [pateikti] įrodymus, kurie pateisintų naują procedūrą;
- b) leisti, kad preliminarus nagrinėjimas būtų atliktas remiantis tik raštu pateiktais dokumentais be asmeninio pokalbio, išskyrus 40 straipsnio 6 dalyje nurodytus atvejus.

Dėl tų taisyklių prašytojai nepraranda galimybės pradėti procedūrą iš naujo, taip pat tokia galimybė faktiškai nepanaikinama arba griežtai neapribojama.“

Austrijos teisė

10 *Allgemeines Verwaltungsverfahrensgesetz* (Bendrasis administracinių bylų teisenos įstatymas, *BGBI.* 51/1991, toliau – AVG) 68 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Suinteresuotųjų asmenų prašymai, kuriais, išskyrus 69 ir 71 straipsniuose nurodytus atvejus, siekiama pakeisti neskundžiamą arba nebeskundžiamą sprendimą, atmetami remiantis *res judicata* galia, jei administracinės institucijos nemato pagrindo priimti nutartį pagal šio straipsnio 2–4 dalis.“

11 AVG 69 straipsnyje nustatyta:

„(1) Suinteresuotojo asmens prašymas atnaujinti procedūrą, kuri buvo užbaigta priėmus neskundžiamą ar nebeskundžiamą sprendimą, tenkinamas, jei:

<...>

- 2) atsirado naujų faktinių aplinkybių arba įrodymų, kuriais, nesant suinteresuotojo asmens kaltės, nebuvo galima remtis ankstesnėje procedūroje ir kurie, vertinami atskirai arba kartu su kitais procedūros rezultatais, tikriausiai būtų lėmę sprendimą, kurio rezoliucinės dalies turinys būtų kitoks; arba

<...>

(2) Prašymas atnaujinti procedūrą turi būti pateiktas sprendimą priėmusiai institucijai per dvejų savaičių terminą. Terminas pradedamas skaičiuoti nuo to momento, kai prašytojas sužinojo apie procedūros atnaujinimo pagrindą; tačiau jei prašytojas apie šį pagrindą sužinojo po žodinio pranešimo apie sprendimą, bet prieš sprendimo įteikimą raštu, terminas pradedamas skaičiuoti tik nuo šio įteikimo dienos. Praėjus trejiems metams nuo sprendimo priėmimo, prašymas atnaujinti procedūrą nebegali būti pateiktas. Prašytojas turi įrodyti aplinkybes, patvirtinančias teisės aktuose nustatyto termino laikymąsi.

<...>“

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

- 12 2015 m. liepos 18 d. Irako pilietis XY, išpažįstantis šiitų pakraipos islamo tikėjimą, pateikė *Bundesamt* tarptautinės apsaugos prašymą; šis prašymas buvo atmetas 2018 m. sausio 29 d. sprendimu. 2018 m. rugsėjo 25 d. *Verfassungsgerichtshof* (Konstitucinis Teismas, Austrija) nutartimi atmetus paskutinį XY pateiktą skundą dėl šio sprendimo, šis sprendimas tapo galutinis.
- 13 Tiek savo tarptautinės apsaugos prašymą, tiek pateiktus skundus dėl 2018 m. sausio 29 d. sprendimo atmesti tą prašymą XY grindė tuo, kad jeigu turėtų grįžti į Iraką, jam grėstų mirtis, nes atsisakė kovoti šiitų ginkluotuose pajėgose, ir kad šioje šalyje tebevyksta karas.
- 14 2018 m. gruodžio 4 d. XY pateikė paskesnę tarptautinės apsaugos prašymą.
- 15 Grįsdamas šį prašymą jis teigė, kad per ankstesnio prašymo nagrinėjimo procedūrą nenurodė tikrosios priežasties, dėl kurios prašo jam suteikti tarptautinę apsaugą, nes ši priežastis susijusi su jo homoseksualumu. Jis teigė, kad dėl seksualinės orientacijos baiminasi dėl savo gyvybės Irake, nes homoseksualumas draudžiamas jo šalyje ir pagal „jo religiją“. Jis nurodė, kad tik tada, kai atvyko į Austriją ir gavo pagalbą iš vienos asociacijos, su kuria bendravo nuo 2018 m. birželio mėn., suprato, kad atskleidus savo homoseksualumą jam nebus asmeniškai pakenkta.
- 16 2019 m. sausio 28 d. sprendimu *Bundesamt* atmetė paskesnę XY prašymą kaip nepriimtina, motyvuodama tuo, kad pagal AVG 68 straipsnio 1 dalį šiuo prašymu siekiama užginčyti ankstesnį jo nenaudai priimtą sprendimą, kuris įgijo *res judicata* galią. Ji taip pat nurodė suinteresuotąjį asmenį grąžinti į Iraką, kartu nustatydama draudimą atvykti į Austrijos teritoriją ribotam dvejų metų laikotarpiui.
- 17 XY apskundė šį sprendimą *Bundesverwaltungsgericht* (Federalinis administracinis teismas, Austrija). 2019 m. kovo 18 d. sprendimu šis teismas patenkino ieškinį tik tiek, kiek jis susijęs su draudimu atvykti į Austrijos teritoriją, ir atmetė likusią ieškinio dalį.
- 18 *Bundesverwaltungsgericht* (Federalinis administracinis teismas) teigimu, kadangi pirmojo tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimo metu XY nepranešė apie savo homoseksualumą, dėl *res judicata* galios, kurią įgijo sprendimas atmesti šį pirmąjį tarptautinės apsaugos prašymą, negalima atsižvelgti į šią faktinę aplinkybę.

- 19 XY pateikė *Verwaltungsgerichtshof* (Aukščiausiasis administracinis teismas, Austrija) kasacinį skundą, juo ginčijo paskesnio prašymo pripažinimą nepriimtinu. Jo teigimu, jis nurodė naują faktinę aplinkybę, dėl kurios šis prašymas turėjo būti pripažintas priimtinu ir kuri yra susijusi ne su jo homoseksualumu, o su nuo šiol turimu gebėjimu išreikšti šį homoseksualumą, kurį jis įgijo atvykęs į Austriją.
- 20 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo teigimu, kadangi Austrijos teisėje nėra numatyta šią sritį reglamentuojančių specialiųjų normų, paskesnio tarptautinės apsaugos prašymo priimtinumą reikia vertinti atsižvelgiant į administracinę procedūrą reglamentuojančias bendrąsias normas, visų pirma siekiant užtikrinti, kad būtų paisoma *res judicata* galios, kurią įgijo sprendimas dėl ankstesnio prašymo.
- 21 Pagal AVG 68 straipsnio 1 dalį prašymai pakeisti neskundžiamą arba nebeskundžiamą sprendimą iš principo turi būti atmesti remiantis *res judicata* galia.
- 22 Šiuo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pažymi, kad, kiek tai susiję su pakartotiniais tarptautinės apsaugos prašymais, tik faktinės aplinkybės, kurios galimai atsirado galutiniu sprendimu užbaigus ankstesnę nagrinėjimo procedūrą ir dėl kurių iš esmės pasikeistų prašytojo padėtis, galėtų, vadovaujantis nacionaline teismų praktika, pateisinti naujos procedūros pradėjimą.
- 23 Vis dėlto, kaip matyti iš AVG 69 straipsnio 1 dalies 2 punkto, bet koks paskesnis prašymas, grindžiamas iki šio sprendimo priėmimo susiklosčiusia situacija, galėtų lemti tik ankstesnės procedūros atnaujinimą, ir tai tik tuo atveju, jei per ankstesnę procedūrą ši situacija nenurodyta ne dėl prašytojo kaltės.
- 24 Šiomis aplinkybėmis prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui kyla klausimas, pirma, ar Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 2 ir 3 dalyse esančią naujos informacijos arba naujų faktinių aplinkybių, kurios atsirado arba kurias pateikė prašytojas, formuluotę reikia suprasti taip, kad ji apima tik naujai paaiškėjusią informaciją arba faktines aplinkybes, ar kartu ir prašytojo teiginius apie informaciją arba faktines aplinkybes, kurios egzistavo dar prieš galutinai užbaigiant ankstesnę procedūrą.
- 25 Jis pažymi, kad Austrijos administracinėje teisėje vadovujamasi pirmuoju iš šių aiškinimų. Taigi tarptautinės apsaugos prašytojas, remdamasis informacija arba faktinėmis aplinkybėmis, kurios egzistavo prieš užbaigiant ankstesnio prašymo nagrinėjimo procedūrą, pagal Austrijos teisę gali tik pasiekti, kad būtų atnaujinta ankstesnė procedūra, ir tai tik tuo atveju, jei per šią ankstesnę procedūrą ši informacija arba šios faktinės aplinkybės nenurodytos ne dėl jo kaltės.
- 26 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad, atsižvelgiant į netikslią Direktyvos 2013/32 40 straipsnio formuluotę, būtų galima pritarti antrajam šio sprendimo 24 punkte nurodytam to straipsnio aiškinimui, kuriuo šioje byloje remiasi XY. Tokiu atveju prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas klausia, antra, ar, nepriėmus nacionalinės teisės nuostatų, perkeliančių Direktyvos 2013/32 40 straipsnį ir konkrečiai reglamentuojančių paskesnių prašymų nagrinėjimą, ankstesnės procedūros atnaujinimo pakanka siekiant įgyvendinti būtent šios direktyvos 40 straipsnio 3 dalį, kurioje numatyta, kad jeigu po minėtos direktyvos 40 straipsnio 2 ir 3 dalyse nurodyto preliminarus nagrinėjimo padaroma išvada, kad atsirado naujos informacijos arba naujų faktinių aplinkybių arba jas pateikė prašytojas

ir dėl to labai padidėja tikimybė, kad prašytojas gali būti priskirtas prie tarptautinės apsaugos gavėjų pagal Direktyvą 2011/95, paskesnis prašymas toliau nagrinėjamas pagal Direktyvos 2013/32 II skyrių.

- 27 Trečia, nacionalinis teismas, darydamas prielaidą, kad, viena vertus, nauja informacija arba naujos faktinės aplinkybės, kuriomis nebuvo remtasi per ankstesnio prašymo nagrinėjimo procedūrą ir kurios egzistavo dar prieš priimant šią procedūrą užbaigiantį galutinį sprendimą, gali būti nurodytos paskesniai prašymui pagrįsti, ir, kita vertus, šios procedūros atnaujinimas neužtikrina tinkamo Direktyvos 2013/32 40 straipsnio perkėlimo, pažymi, kad, atsižvelgiant į tokį aiškinimą, AVG 68 straipsnis neturėtų būti taikomas dėl šios nuostatos. Iš tiesų šiame 68 straipsnyje numatyta, kad, laikantis *res judicata* galios, tarptautinės apsaugos prašytojas, pateikdamas naują tarptautinės apsaugos prašymą, negali remtis nauja informacija arba naujomis faktinėmis aplinkybėmis, kurios egzistavo dar prieš priimant galutinį sprendimą atmesti jo pirmąjį tarptautinės apsaugos prašymą.
- 28 Vis dėlto AVG 68 straipsnio netaikymas visiems naujiems tarptautinės apsaugos prašymams lemtų tai, kad prašytojams būtų suteikta galimybė savo prašymuose remtis nauja informacija arba naujomis faktinėmis aplinkybėmis be jokių apribojimų laiko atžvilgiu. Iš tiesų AVG 69 straipsnis, pagal kurį ši galimybė suteikiama tik tuo atveju, jei ši informacija arba faktinės aplinkybės nenurodytos per ankstesnę procedūrą ne dėl prašytojo kaltės, taikomas tik šios procedūros atnaujinimui, o ne tokiam naujam tarptautinės apsaugos prašymui.
- 29 Šiomis aplinkybėmis prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui kyla klausimas, ar, nepaisant to, kad Austrijos teisėje nėra konkrečių Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 4 dalies perkėlimo į nacionalinę teisę nuostatų, šia nuostata gali būti ribojama prašytojo teisė pateikti naujos informacijos arba naujų faktinių aplinkybių, siekiant pagrįsti paskesni prašymą, vieninteliu atveju, kai tokia informacija ar faktinės aplinkybės nenurodytos per ankstesnio prašymo nagrinėjimo procedūrą ne dėl prašytojo kaltės. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusių teismo abejonės yra susijusios taip pat su tuo, kad teigiamas atsakymas į šį klausimą reikštų, jog neperkelta direktyvos nuostata turi tiesioginį poveikį teisės subjekto nenaudai, tačiau toks tiesioginis poveikis negalimas pagal nacionalinių teismų praktiką ir Teisingumo Teismo jurisprudenciją.
- 30 Atsižvelgdamas į šias aplinkybes, *Verwaltungsgerichtshof* (Aukščiausiasis administracinis teismas) nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:
1. Ar [Direktyvos 2013/32] 40 straipsnio 2 ir 3 dalyse vartojamos formuluotės „nauja informacija arba duomenys [naujos faktinės aplinkybės]“, kurios „atsirado arba [kurias] prašytojas pateikė“, taip pat apima aplinkybes, egzistavusias dar prieš galutinai užbaigiant ankstesnę prieglobsčio procedūrą?
 2. Jei į pirmąjį klausimą būtų atsakyta teigiamai: ar atsiradus naujų faktinių aplinkybių ar įrodymų, kurie negalėjo būti pateikti ankstesnėje procedūroje ne dėl užsieniečio kaltės, pakanka suteikti prieglobsčio prašytojui galimybę reikalauti atnaujinti galutinai užbaigtą ankstesnę procedūrą?

3. Jei į pirmąjį klausimą būtų atsakyta teigiamai: ar tuo atveju, jei prieglobsčio prašytojas dėl savo kaltės nepateikė argumentų dėl naujai nurodytų priežasčių dar ankstesnėje prieglobsčio procedūroje, institucijai leidžiama atsisakyti nagrinėti paskesnę prašymą iš esmės remiantis nacionaline norma, nustatančia administraciniuose procesuose visuotinai taikomą principą, nors valstybė narė nepriėmė specialiųjų normų ir tinkamai neperkėlė [Direktyvos 2013/32] 40 straipsnio 2 ir 3 dalyse nustatytų reikalavimų, todėl aiškiai nepasinaudojo [šios direktyvos] 40 straipsnio 4 dalyje suteikta galimybe nustatyti normas, leidžiančias paskesnio prašymo nenagrinėti iš esmės?“

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl pirmojo klausimo

- 31 Pirmuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 2 ir 3 dalys turi būti aiškinamos taip, kad formuluotė „nauja informacija arba duomenys [naujos faktinės aplinkybės“, kurios „atsirado arba [kurias] prašytojas pateikė“, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą, apima tik tą informaciją arba faktines aplinkybes, kurios atsirado po to, kai buvo galutinai užbaigta ankstesnio tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimo procedūra, ar kad ši formuluotė apima ir tą informaciją arba faktines aplinkybes, kurios egzistavo dar prieš užbaigiant šią procedūrą, tačiau prašytojas jų nenurodė.
- 32 Siekiant atsakyti į šį klausimą reikia priminti, kad pagal Teisingumo Teismo suformuotą jurisprudenciją iš vienodo Sąjungos teisės taikymo ir lygybės principo reikalavimų matyti, kad, kai Sąjungos teisės nuostatoje aiškiai nedaroma nuorodos į valstybių narių teisę, norint nustatyti šios nuostatos prasmę ir apimtį, jos reikšmė visoje Europos Sąjungoje paprastai turi būti aiškinama autonomiškai ir vienodai, atsižvelgiant ne tik į nuostatos formuluotę, bet ir į jos kontekstą ir nagrinėjamu teisės aktu siekiamą tikslą (2021 m. birželio 10 d. Sprendimo *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Nauja informacija arba naujos faktinės aplinkybės)*, C-921/19, EU:C:2021:478, 28 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).
- 33 Pirma, reikia pažymėti, jog Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad, siekiant priimti sprendimą dėl tarptautinės apsaugos prašymo priimtinumą pagal šios direktyvos 33 straipsnio 2 dalies d punktą, paskesnis prašymas visų pirma turi būti preliminariai išnagrinėtas, kad būtų nustatyta, ar dėl šio prašymo atsirado arba prašytojas pateikė naujos informacijos arba naujų faktinių aplinkybių, susijusių su nagrinėjimu, ar prašytojas priskirtinas prie tarptautinės apsaugos gavėjų pagal Direktyvą 2011/95 (2021 m. birželio 10 d. Sprendimo *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Nauja informacija arba naujos faktinės aplinkybės)*, C-921/19, EU:C:2021:478, 36 punktas).
- 34 Tik jei nustatoma, kad iš tikrųjų yra tokios naujos informacijos arba naujų faktinių aplinkybių, palyginti su pirmuoju tarptautinės apsaugos prašymu, paskesnio prašymo priimtumas toliau nagrinėjamas pagal šios direktyvos 40 straipsnio 3 dalį, siekiant patikrinti, ar ta nauja informacija ir aplinkybės gerokai padidina tikimybę, kad prašytojas atitiks šiam statusui gauti keliamas sąlygas (2021 m. birželio 10 d. Sprendimo *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Nauja informacija arba naujos faktinės aplinkybės)*, C-921/19, EU:C:2021:478, 37 punktas).

- 35 Taigi, nors Direktyvos 2013/32 40 straipsnio formuluotėje nepatikslinkta sąvoka „nauja informacija arba duomenys [naujos faktinės aplinkybės]“, kuriomis būtų galima pagrįsti paskesnę prašymą (2021 m. birželio 10 d. Sprendimo *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Nauja informacija arba naujos faktinės aplinkybės)*, C-921/19, EU:C:2021:478, 29 punktą), vis dėlto šio 40 straipsnio 2 ir 3 dalyse numatyta, kad ši nauja informacija arba šios naujos faktinės aplinkybės, kuriomis galėtų būti grindžiamas toks prašymas, „atsirado“ arba „prašytojas [jas] pateikė.“
- 36 Taigi šiose nuostatose aiškiai nurodyta, kad paskesnis prašymas gali būti grindžiamas tiek nauja informacija arba naujomis faktinėmis aplinkybėmis, kurios atsirado priėmus sprendimą dėl ankstesnio prašymo, tiek nauja informacija arba naujomis faktinėmis aplinkybėmis, kurias pirmą kartą pateikė prašytojas.
- 37 Iš tokios formuluotės matyti, kad informacija arba faktinės aplinkybės turi būti laikomos naujomis, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 2 ir 3 dalis, jeigu sprendimas dėl ankstesnio prašymo buvo priimtas neinformavus valdžios institucijos, atsakingos už prašytojo statuso nustatymą, apie šią informaciją ar šias faktines aplinkybes. Šioje nuostatoje nedaroma jokie skirtumo, ar informacija arba faktinės aplinkybės, kuriomis grindžiamas paskesnis prašymas, atsirado prieš priimant šį sprendimą, ar jį priėmus.
- 38 Antra, tokį Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 2 ir 3 dalių aiškinimą patvirtina šios nuostatos kontekstas.
- 39 Iš tiesų, kaip savo išvados 44 punkte iš esmės pažymėjo generalinis advokatas, pagal Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 4 dalį valstybėms narėms leidžiama numatyti, kad prašymas bus nagrinėjamas toliau tik tuo atveju, jei atitinkamas prašytojas per ankstesnę procedūrą ne dėl savo kaltės negalėjo pateikti minėto 40 straipsnio 2 ir 3 dalyse nurodytos informacijos arba faktinių aplinkybių. Vadinasi, jeigu valstybės narės nepasinaudoja joms šio 40 straipsnio 4 dalyje suteikta galimybe, prašymas pripažįstamas priimtiniu ir yra nagrinėjamas toliau net ir tuo atveju, jei grįsdamas savo paskesnę prašymą prašytojas nurodė tik tą informaciją ir faktines aplinkybes, kurias būtų galėjęs nurodyti per ankstesnę prašymo nagrinėjimą ir kurios neišvengiamai egzistavo dar prieš užbaigiant ankstesnę procedūrą.
- 40 Trečia, tokį Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 2 ir 3 dalių aiškinimą taip pat patvirtina ja siekiamas tikslas.
- 41 Iš tiesų, reikia priminti, kad, kaip matyti iš Direktyvos 2013/32 36 konstatuojamosios dalies, paskesnio prašymo priimtimumo patikrinimo procedūra siekiama leisti valstybėms narėms atmesti kaip nepriimtina bet kokią paskesnę prašymą, pateiktą nesant naujos informacijos arba naujų faktinių aplinkybių, kad būtų laikomasi ankstesnio sprendimo *res judicata* galios principo (2021 m. birželio 10 d. Sprendimo *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Nauja informacija arba naujos faktinės aplinkybės)*, C-921/19, EU:C:2021:478, 49 punktą).
- 42 Darytina išvada, kad nagrinėjant klausimą, ar paskesnis prašymas grindžiamas nauja informacija arba naujomis faktinėmis aplinkybėmis, susijusiomis su nagrinėjimu, siekiant nustatyti, ar prašytojas atitinka sąlygas būti priskirtam prie tarptautinės apsaugos gavėjų pagal Direktyvą 2011/95, reikia tik patikrinti, ar grindžiant šį prašymą yra informacijos ar faktinių aplinkybių, kurios nebuvo išnagrinėtos priimant sprendimą dėl ankstesnio prašymo ir kuriomis tas *res judicata* galią įgijęs sprendimas negalėjo būti pagrįstas (2021 m. birželio 10 d. Sprendimo *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Nauja informacija arba naujos faktinės aplinkybės)*, C-921/19, EU:C:2021:478, 50 punktą).

- 43 Bet koks kitoks Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 2 ir 3 dalių aiškinimas, pagal kurį valdžios institucija, atsakinga už prašytojo statuso nustatymą, turi laikyti nepriimtiniu bet kokią paskesnę prašymą vien dėl to, kad jis grindžiamas informacija arba faktinėmis aplinkybėmis, kurias prašytojas būtų galėjęs pateikti savo ankstesniam prašymui pagrįsti, viršytų tai, kas būtina siekiant užtikrinti *res judicata* galios principo laikymąsi, ir pakenktų tinkamam ir išsamiam prašytojo situacijos nagrinėjimui.
- 44 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į pirmąjį klausimą reikia atsakyti: Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 2 ir 3 dalys turi būti aiškinamos taip, kad formuluotė „nauja informacija arba duomenys [faktinės aplinkybės]“, kurios „atsirado arba [kurias] prašytojas pateikė“, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą, apima informaciją ir faktines aplinkybes, atsiradusias po to, kai buvo galutinai užbaigta ankstesnio tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimo procedūra, bei informaciją ir faktines aplinkybes, kurios egzistavo dar prieš užbaigiant procedūrą, tačiau kurių prašytojas nenurodė.

Dėl antrojo klausimo

- 45 Antruoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 3 dalis turi būti aiškinama taip, kad paskesnis tarptautinės apsaugos prašymas gali būti nagrinėjamas atnaujinus procedūrą dėl ankstesnio prašymo, per kurią buvo nagrinėtas ankstesnis prašymas, ar vis dėlto reikia pradėti naują procedūrą.
- 46 Siekiant atsakyti į šį klausimą, reikia priminti, kad Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 2 ir 3 dalyse numatyta, kad paskesni prašymai nagrinėjami dviem etapais. Pirmuoju etapu, kuris yra preliminarus pobūdžio, siekiama patikrinti šių prašymų priimtinumą, o antruoju etapu minėti prašymai nagrinėjami iš esmės (2021 m. birželio 10 d. Sprendimo *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* (Nauja informacija arba naujos faktinės aplinkybės), C-921/19, EU:C:2021:478, 34 punktas).
- 47 Nors Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 2–4 dalyse ir 42 straipsnio 2 dalyje nustatytos tam tikros procedūrinės taisyklės dėl pirmojo paskesnių prašymų nagrinėjimo etapo, susijusio su jų priimtumu, šioje direktyvoje nenustatyta jokios konkrečios procedūrinės sistemos, susijusios su tokių prašymų nagrinėjimu iš esmės. Iš tiesų minėtos direktyvos 40 straipsnio 3 dalyje tik reikalaujama, kad priimtini paskesni prašymai būtų nagrinėjami iš esmės pagal šios direktyvos II skyrių, kuriame įtvirtinti pagrindiniai principai ir garantijos, kurių valstybės narės privalo laikytis pagal nustatytą procedūrinę sistemą.
- 48 Šiomis aplinkybėmis valstybės narės gali laisvai numatyti paskesnių prašymų nagrinėjimą reglamentuojančias procedūrines nuostatas, jei, pirma, laikomasi Direktyvoje 2013/32, būtent jos 33 straipsnio 2 dalies d punkte, siejamame su jos 40 straipsniu, nustatytų priimtumo sąlygų ir, antra, nagrinėjimas iš esmės vykdomas laikantis minėtų pagrindinių principų ir garantijų.
- 49 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi įvertinti, ar Austrijos teisės nuostatomis, kurios taikomos atnaujinus procedūrą, užbaigtą sprendimu dėl ankstesnio prašymo, užtikrinamas minėtų sąlygų laikymasis ir ar jos atitinka šiuos pagrindinius principus ir garantijas.
- 50 Vis dėlto Teisingumo Teismas, remdamasis jam pateiktoje bylos medžiagoje esančia informacija, gali šiam teismui pateikti vertinimo kriterijus.

- 51 Konkrečiai kalbant apie priimtino sąlygas, iš šios bylos medžiagos matyti, kad administracinio proceso atnaujinimas pagal Austrijos teisę reglamentuojamas AVG 69 straipsnyje ir kad šiame straipsnyje iš esmės nustatytos trys sąlygos, kurias turi tenkinti visi prašymai dėl tokio atnaujinimo. Taigi, pirma, paskesniam prašymui pagrįsti pateiktos naujos faktinės aplinkybės ar įrodymai, vertinami atskirai arba kartu su kitais procedūros rezultatais, yra tokie, kad jie tikriausiai būtų lėmę sprendimą, kurio rezoliucinės dalies turinys būtų kitoks nei ankstesnio sprendimo; antra, nesant suinteresuotojo asmens kaltės, tokiais faktinėmis aplinkybėmis ar įrodymais nebuvo galima remtis per ankstesnio prašymo nagrinėjimo procedūrą; ir, trečia, paskesnis prašymas pateikiamas per dvejų savaičių terminą, kuris iš esmės pradedamas skaičiuoti nuo to momento, kai prašytojas sužino apie procedūros atnaujinimo pagrindą, ir bet kuriuo atveju – per trejus metus nuo sprendimo dėl ankstesnio prašymo priėmimo.
- 52 Kaip savo išvados 68 punkte pažymėjo generalinis advokatas, pirmoji iš šių sąlygų iš esmės atitinka Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 3 dalyje nustatytą antrąją sąlygą, pagal kurią dėl naujos informacijos arba naujų faktinių aplinkybių „labai padidėja tikimybė, kad prašytojas gali būti priskirtas prie tarptautinės apsaugos gavėjų pagal Direktyvą 2011/95“, o AVG 69 straipsnyje nurodyta antroji sąlyga atitinka šios direktyvos 40 straipsnio 4 dalyje valstybėms narėms suteiktą galimybę „numatyti, kad prašymas bus toliau nagrinėjamas, tik jeigu atitinkamas prašytojas per ankstesnę procedūrą ne dėl savo kaltės negalėjo pareikšti [nurodyti] šio [40] straipsnio 2 ir 3 dalyse nurodytų aplinkybių“.
- 53 Taigi panašu, kad dvi pirmosios AVG 69 straipsnyje nustatytos sąlygos atitinka šio sprendimo 52 punkte minėtų paskesnių prašymų priimtino sąlygas.
- 54 Kalbant apie 69 straipsnyje numatytą trečiąją sąlygą, susijusią su terminais, kurie taikomi paskesnio prašymo pateikimui pagal Austrijos teisę, reikia konstatuoti, kad Direktyvos 2013/32 40 straipsnyje tokie terminai nenumatyti ir kad valstybėms narėms aiškiai neleidžiama jų numatyti.
- 55 Iš 40 straipsnio konteksto matyti, jog tai, kad šia nuostata valstybėms narėms neleidžiama nustatyti naikinamųjų terminų paskesniam prašymui pateikti, reiškia, kad pagal ją draudžiama nustatyti tokius terminus.
- 56 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad, pirma, Direktyvoje 2013/32 nenustatyta jokie termino, per kurį prašytojas gali per administracinę tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimo procedūrą pasinaudoti jam pagal šią direktyvą suteiktomis teisėmis.
- 57 Be to, kai teisės aktų leidėjas norėjo suteikti valstybėms narėms galimybę nustatyti terminus, per kuriuos prašytojas turi imtis veiksmų, jis tą aiškiai padarė, kaip tai patvirtina šios direktyvos 28 straipsnis.
- 58 Antra, kaip savo išvados 75–78 punktuose pažymi generalinis advokatas, palyginus Direktyvą 2013/32 su prieš tai galiojusia Direktyva 2005/85, būtent Direktyvos 2013/32 42 straipsnį su Direktyvos 2005/85 34 straipsniu, kurie yra susiję su procedūros taisyklėmis, atitinkamai taikomomis paskesniems tarptautinės apsaugos ir prieglobsčio prašymams, matyti, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas nenorėjo, kad paskesnių tarptautinės apsaugos prašymų priimtino priklausytų nuo to, ar laikomasi termino pateikti naujus duomenis arba naujas faktines aplinkybes. Iš tiesų Direktyvos 2013/32 42 straipsnio 2 dalies formuluotė neatitinka Direktyvos 2005/85 34 straipsnio 2 dalies b punkto formuluotės, pagal kurią valstybėms narėms

suteikta teisė reikalauti, kad prašytojas pateiktų naują informaciją per nustatytą terminą, skaičiuojamą nuo tos informacijos gavimo momento. Šios galimybės panaikinimas Direktyvoje 2013/32 reiškia, kad valstybės narės nebegali numatyti tokio termino.

- 59 Tokį aiškinimą, be kita ko, patvirtina Direktyvos 2013/32 5 straipsnis, pagal kurį valstybės narės gali nukrypti nuo šios direktyvos norminio turinio, kiek tai susiję su tarptautinės apsaugos suteikimo ir panaikinimo procedūromis, tik jeigu jos nustato arba toliau taiko prašytojams palankesnes normas, panaikindamos bet kokią galimybę taikyti mažiau palankias taisykles. Tai, be kita ko, taikoma nustatant naikinamuosius terminus prašytojo nenaudai.
- 60 Taigi pagal Direktyvos 2013/32 42 straipsnio 2 dalį, siejamą su jos 33 straipsnio 2 dalies d punktu ir 40 straipsnio 2 ir 3 dalimis, valstybėms narėms draudžiama paskesnio prašymo pateikimui nustatyti naikinamuosius terminus.
- 61 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į antrąjį klausimą reikia atsakyti: Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 3 dalis turi būti aiškinama taip, kad paskesnis tarptautinės apsaugos prašymas gali būti nagrinėjamas iš esmės atnaujinus pirmojo prašymo nagrinėjimo procedūrą, jeigu šiam atnaujinimui taikomos taisyklės atitinka Direktyvos 2013/32 II skyrių ir šio prašymo pateikimui netaikomi naikinamieji terminai.

Dėl trečiojo klausimo

- 62 Trečiuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 4 dalis turi būti aiškinama taip, kad pagal ją valstybei narei, kuri nepriėmė konkrečių šių nuostatą į nacionalinę teisę perkeliančių nuostatų, leidžiama pagal bendrąsias nacionalinės administracinės procedūros taisykles atsisakyti nagrinėti paskesnį prašymą iš esmės, jeigu nauja informacija arba naujos faktinės aplinkybės, kuriomis grindžiamas šis prašymas, egzistavo per ankstesnio prašymo nagrinėjimo procedūrą, bet per šią procedūrą nebuvo nurodytos dėl prašytojo kaltės.
- 63 Reikia patikslinti, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas kelia šį klausimą tuo atveju, jeigu atlikęs vertinimą, kurį turi atlikti pagal šio sprendimo 49 punktą, jis nuspręstų, kad Austrijos teisės normos, taikomos atnaujinus ankstesnio prašymo nagrinėjimo procedūrą, siekiant išnagrinėti paskesnį prašymą, neužtikrina to prašymo priimtimumo sąlygų laikymosi arba neatitinka Direktyvos 2013/32 II skyriuje numatytų pagrindinių principų ir garantijų.
- 64 Iš tiesų tokiu atveju paskesnis XY prašymas turėtų būti nagrinėjamas per naują administracinę procedūrą, kuri, nesiėmus jokių Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 4 dalies perkėlimo į Austrijos teisę priemonių, reglamentuojama AVG 68 straipsnyje. Tačiau pagal tą straipsnį, priešingai nei pagal ankstesnės administracinės procedūros atnaujinimui taikomą AVG 69 straipsnį, galimybei pradėti naują procedūrą nekeliami tokia sąlyga, kad ne dėl prašytojo klaidos per ankstesnio prašymo nagrinėjimo procedūrą nebuvo nurodyta informacija ir faktinės aplinkybės, kurias jis pateikė paskesniame prašyme pagrįsti, nors jos jau egzistavo vykstant ankstesnei procedūrai.
- 65 Siekiant atsakyti į šį trečiąjį klausimą, reikia pažymėti, kad, kaip savo išvados 93 punkte iš esmės pabrėžė generalinis advokatas, Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 4 dalis yra neprivaloma nuostata, todėl aiškintina taip, kad pagal ją valstybėms narėms leidžiama numatyti, kad prašymas bus nagrinėjamas toliau tik tuo atveju, jeigu atitinkamas prašytojas per ankstesnę procedūrą ne dėl

savo kaltės negalėjo nurodyti minėto 40 straipsnio 2 ir 3 dalyse nurodytų aplinkybių. Taigi, kadangi šio 40 straipsnio 4 dalies poveikis priklauso nuo to, ar valstybės narės priėmė konkrečias perkėlimo į nacionalinę teisę nuostatas, ši nuostata nėra besąlyginė, todėl nėra tiesiogiai veikianti.

- 66 Bet kuriuo atveju pagal suformuotą Teisingumo Teismo jurisprudenciją direktyvos nuostata pati savaime negali sukurti pareigų privačiam asmeniui, dėl to ja iš esmės negalima remtis nacionaliniame teisme prieš tą asmenį (1986 m. vasario 26 d. Sprendimo *Marshall*, 152/84, EU:C:1986:84, 48 punktą ir 2019 m. birželio 24 d. Sprendimo *Poptawski*, C-573/17, EU:C:2019:530, 65 punktą).
- 67 Taip būtų tuo atveju, jei Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 4 dalis turėtų būti aiškinama taip, kad net nesiėmus jokių perkėlimo į nacionalinę teisę priemonių paskesnio prašymo priimtinumui būtų taikoma sąlyga, kad per ankstesnio prašymo nagrinėjimo procedūrą prašytojas nebūtų nurodęs naujos informacijos ir faktinių aplinkybių, pateiktų paskesniai prašymui pagrįsti, kurios jau egzistavo vykstant tai procedūrai, ir kad tai nebūtų įvykę dėl jo kaltės.
- 68 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į trečiąjį klausimą reikia atsakyti: Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 4 dalis turi būti aiškinama taip, kad pagal ją valstybei narei, kuri nepriėmė konkrečių šią nuostatą į nacionalinę teisę perkeliančių aktų, taikant bendrąsias nacionalinės administracinės procedūros taisykles neleidžiama atsisakyti nagrinėti paskesnę prašymą iš esmės, jeigu šiam prašymui pagrįsti pateikta nauja informacija ir faktinės aplinkybės jau egzistavo vykstant ankstesnio prašymo nagrinėjimo procedūrai, bet per šią procedūrą nebuvo nurodytos dėl prašytojo kaltės.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 69 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (trečioji kolegija) nusprendžia:

- 1. 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2013/32/ES dėl tarptautinės apsaugos suteikimo ir panaikinimo bendros tvarkos 40 straipsnio 2 ir 3 dalys turi būti aiškinamos taip, kad formuluotė „nauja informacija arba duomenys [faktinės aplinkybės]“, kurios „atsirado arba [kurias] prašytojas pateikė“, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą, apima informaciją ir faktines aplinkybes, atsiradusias po to, kai buvo galutinai užbaigta ankstesnio tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimo procedūra, bei informaciją ir faktines aplinkybes, kurios egzistavo dar prieš užbaigiant procedūrą, tačiau kurių prašytojas nenurodė.**
- 2. Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 3 dalis turi būti aiškinama taip, kad paskesnis tarptautinės apsaugos prašymas gali būti nagrinėjamas iš esmės atnaujinus pirmojo prašymo nagrinėjimo procedūrą, jeigu šiam atnaujinimui taikomos taisyklės atitinka Direktyvos 2013/32 II skyrių ir šio prašymo pateikimui netaikomi naikinamieji terminai.**

- 3. Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 4 dalis turi būti aiškinama taip, kad pagal ją valstybei narei, kuri nepriėmė konkrečių šių nuostatą į nacionalinę teisę perkeliančių aktų, taikant bendrąsias nacionalinės administracinės procedūros taisykles neleidžiama atsisakyti nagrinėti paskesnę prašymą iš esmės, jeigu šiam prašymui pagrįsti pateikta nauja informacija ir faktinės aplinkybės jau egzistavo vykstant ankstesnio prašymo nagrinėjimo procedūrai, bet per šią procedūrą nebuvo nurodytos dėl prašytojo kaltės.**

Parašai.